

Lille Ernst

Han kallades för Lille Ernst för han var en ganska kortvuxen man. Lille Ernst kom som fosterson till änkan fru Ek som hade ett torp under Herrevadskloster vid namn Marocko. Torpen under Herrevadskloster hade lite udda namn som Hestra Spa, Dobra, Marocko och Algeriet.

Då maken dött och sonen övertagit Marockotorpet tyckte gamla fru Ek att det var för bra att bara sitta överksam, så hon tog hand om två fosterbarn.

Det ena barnet hette Erik och var bortlämnad utan att ha några namngivna föräldrar. Denne Erik fick då heta Ek i efternamn. Det andra barnet Ernst kom från ett fosterhem i Stockholm och hette Johansson i efternamn.

Efter vad jag fått beskrivet för mig så kom lille Ernst i en liten låda med tåget från Stockholm till Ljungbyhed. Hur blev den lille omhändertagen av järnvägspersonalen? Fick han mat, blev han bytt på? Kan detta vara sant.

Erik blev en stor och duktig man, men hur gick det med Ernst? Han var eller blev kanske, som man säger, lite efterbliven. Men fru Ek pysslade om honom så gott hon kunde.

Men när gamla fru Ek dog kunde inte Ernst fatta detta. Han hade varit med på begravningen och sett hur de gömde henne i jorden. När Ernst kom hem tog han en spade och var på väg till Riseberga kyrkogård för att gräva upp henne igen.

Ernst fick lära sig att städa, han var mycket noga och gjorde städning tillsitt yrke. Han fick städa hos officersfruar i Ljungbyhed och de tog väl hand om honom när han var där.

Annars var han inte så glad att träffa nya människor. Då blev han ängslig och stammade. Han gick mycket genom skogen och cyklade en del. Det gick inte så bra alla gånger, då han bara kunde räcka ut vänster hand när han skulle svänga. Många gånger var han nära att bli överkörd av någon bil, men de som kände honom visste att det var som det var.

Så flyttade familjen Ek till Spången där de köpt hus men Ernst fick bo kvar i sitt rum i Marocko. Han hade ett eget rum som han höll den bästa ordning i. En grannfru hjälpte honom som hemsamarit och det gick bra.

Jag var hemma hos honom flera gånger för att se hur han mådde, han kallade mig för Kommunen. Han stammade alltid då jag var hos honom, jag var en främmande person, men vi kunde alltid ha en liten pratstund. Han kunde berätta att han rest till Stockholm själv för att hälsa på sina syskon och tyckte det var så roligt att åka tåg och komma till Stockholm. Konstigt nog så redde han sig bra. Han fick väl hjälp av snälla människor.

Någon skickade Ernst till Ängelholms lasarett när han blev sjuk. Därifrån ringde en kurator till mig. Hon undrade vad det var för en människa som kommit till dem.

– Han sa att han hette Ernst och bodde i Marocko men i Ljungbyhed. Och så sa han att en från Algeriet kom och hjälpte honom ibland.

Han pratade en hel del som de inte kunde tyda. Då jag sa att:

– Visst bodde han i Marocko och att det är riktigt att han hade en som hjälpte honom som bodde i Algeriet. Hon bodde i snickarehuset, men det låg intill Algeriet.

De hade trott att han var rent av galen, för han hade svårt att få fram sitt tal. Jag fick då förklara att torpen under Herrevadskloster hade lite udda namn som Hestra Spa, Dobra, Marocko och Algeriet.

Vi här i trakten kände Ernst och respekterade honom som han var, en lite udda person, men som redde sig bra i alla fall. Många saknade Ernst när han inte längre gick eller cyklade omkring bland oss, en person som nu var borta för alltid, snart glömd, ett litet människoöde.

Hur hade hans liv sett ut i Stockholm om inte fru Ek tagit hand om honom?

Detta har jag skrivit 2010-07-30

Solveig Andreasson Ljungbyhed